

Wojenne losy Stanisława Wiśniewskiego

Stanisław Wiśniewski

Stanisław Wiśniewski z Puźnik w wojsku służył u czterech zwierzchników polskich sił zbrojnych : Józefa Piłsudskiego, Edwarda Rydza-Śmigłego, Władysława Sikorskiego i Kazimierza Sosnkowskiego.

Urodził się 12 lutego 1913 r. w Puźnikach w rodzinie Ludwika Wiśniewskiego herbu Grzymała i Wiktorii Przybyłkiewicz. Od najmłodszych lat był wychowywany w patriotycznym duchu. Nauki pobierał w Puźnikach, a dalej w Buczaczu i Lwowie.

W 1931 r. Stanisław wstąpił do 48. Pułku Piechoty w Stanisławowie. W wojnie obronnej 1939 r. walczył jako plutonowy, szef kompanii, na froncie koło Przemyśla, gdzie m.in. w miejscowości Krzywca Wojsko Polskie 12 września 1939 r. zadało duże straty Niemcom. Dalej bierze udział w walkach koło Jaworowa i Lwowa.

Dostał się do niewoli niemieckiej i w czasie transportu zbiegł. W październiku 1939 r. z grupą 4 kolegów nielegalnie przekroczył na Dniestrze granicę z Rumunią. Został aresztowany i na krótko uwięziony w Bukareszcie. Po wypuszczeniu z więzienia, przez Split w Jugosławii, drogą morską dostał się do Marsylii we Francji.

20 grudnia 1939 r. trafił do 4. Warszawskiego Pułku Piechoty, który formowany był w Parthenay. W czasie kampanii francuskiej brał udział w walkach nad rzeką Doubs w rejonie Maiche i St. Hippolyte (18-19 czerwca 1940 r.).

20 czerwca 1940 r. wraz z 2. Dywizją Strzelców Pieszych przekroczył granicę ze Szwajcarią. Tam został internowany i przebywał w różnych częściach Szwajcarii. Między innymi pracował przy budowie dróg, a w miejscowości Weggis na północnym brzegu Jeziora Czterech Kantonów - na zmywaku w hotelu „Felsberg”. We wspomnieniach określał humorystycznie swoje zajęcie jako generał-pomywacz.

We wrześniu 1944 r. zbiegł z internowania do Francji, gdzie związał się z francuskim ruchem oporu. Jeszcze tego samego roku przedostał się do Wielkiej Brytanii. Przebywając m.in. w Blairgowrie w Szkocji, szkolił polskich żołnierzy. W bezpośrednich walkach na froncie już nie brał udziału.

W 1947 r. mając stopień starszego sierżanta, został zdemobilizowany. Będąc od 1931 r. w wojsku przez 16 lat, pozostawał podoficerem zawodowym. W lipcu 1947 r. już jako cywil przybył statkiem do Gdyni. Zamieszkał w Żaganiu, gdzie w tym samym roku, w wieku 34 lat ożenił się z 27-letnią Heleną z domu Sałternik (ur. 8 października 1920 r. we Lwowie, zm. 16 kwietnia 1997 r.). Mieli trójkę dzieci: Andrzeja (ur. 1948 r.), Artura (ur. 1949 r.) i Renatę (ur. 1954 r.).

Zmarł 16 marca 1970 r. na zawał serca.

Na zdjęciu Stanisław Wiśniewski siedzi, pierwszy z lewej.

Opracował: Konrad Zaleski na podstawie wspomnień Artura Wiśniewskiego i „Wieści Lubońskich”